

префотографирали и разпратили по градоветъ до полицейскитъ власти.

Въ края на м. октомврий, когато Левски билъ въ гр. Стара-Загора, той узналъ, че Общи е хванатъ и че самъ той е разкрилъ цѣлата работа. Тревога обзела всички. Мнозина отъ комитетскитъ хора избѣгали въ Румъния, други се изпокрили. Само Левски продължавалъ безъ страхъ да броди България, да успокоява и да насърчава изплашенитъ.

Макаръ че всички предупреждавали Левски, да се не приближава къмъ Ловечъ, гдето турцитъ дебнѣли много внимателно всѣки подозрителенъ човѣкъ, той не послушалъ. Изкустно се измъкналъ отъ Ст.-Загора и презъ Пловдивъ — Пазарджикъ, прехвърлилъ Стара-планина и отишълъ въ Ловечъ. Искалъ да прибере и укрие комитетскитъ писма, пари, квитанции и др., защото имало опасностъ да не паднатъ въ ржцетъ на турцитъ. И сполучилъ.

Прибиране на книгата. Въ Ловечъ Левски се срѣщналъ съ секретарь-касиера на Централния комитетъ, попъ Кръстю, който билъ арестуванъ заедно съ други двама членове отъ комитета — и тримата комитетски членове били издадени отъ Общи. Но турцитъ задържали другитъ двама, а пустнали попъ Кръсть. Левски прибралъ книгата и ги предалъ на единъ довѣренъ свой човѣкъ — Никола Цвѣтковъ, който го придружавалъ. Цвѣтковъ разпралъ самаря на коня, напѣхалъ ги вжтре и го зашилъ отново.

Въ Какринското ханче. На втория день на Коледа, посрѣдъ зима, когато земята била покрита съ дебелъ снѣгъ, Левски и Никола Цвѣтковъ потеглили за Какринското ханче, за да ношуватъ тамъ. Ханджията билъ довѣренъ комитетски човѣкъ. Цвѣтковъ вървѣлъ 200—300 крачки напредъ съ коня си като обикновенъ селенинъ, а Левски следъ него като търговецъ.

Нападение. Привечеръ нашитъ пѣтници стигнали въ с. Какрина и отседнали въ ханчето, постопили се, вечеряли и легнали да спятъ. Когато нощта превалила, на вратата се похлопало силно. Левски скочилъ на кракъ и попиталъ, кой хлопа. Отговорилъ мжжки гласъ на турски: „Отвори!“ Левски и другарьтъ му се вслушали и чули отвѣнъ тежки стѣпки на много хора, конски тропотъ и дрънкане на оружие. Разбрали, че това е потеря. Левски веднага разровилъ огъня и хвърлилъ въ него единъ пакетъ съ книга, които носѣлъ. После извадилъ своя револверъ, взелъ и револвера на ханджията, който висѣлъ на стената, приготвилъ ги за стрелба, отворилъ вратата и стрелялъ върху турскитъ стражари. Единъ отъ стражаритъ падналъ раненъ, а другитъ се разбѣгали. Левски съ юнашки скокъ изхвъркналъ на двора. Ханчето било оградено съ високъ плетъ. Пѣргавиятъ апостолъ премѣрилъ съ очи плета и полетѣлъ въ въздуха като котка и се намѣрилъ връзъ плета. Нѣколко пушки изгърмѣли по него, но ни единъ куршумъ не го засегналъ. За нещастие, обаче, единиятъ му кракъ попадналъ върху острия колъ на плета. Колътъ се намушилъ презъ вървитъ на царвула му въ дѣнеститъ потури, и апостолътъ увисналъ на високия плетъ като пробитъ ястребъ. Опиталъ се да си измъкне крака, но